

Folketingets Trafikudvalg
Christiansborg
1240 København K

MINISTEREN

Dato 1. februar 2008
J nr. 461-1

Frederiksholms Kanal 27 F
1220 København K

Telefon 33 92 33 55

Trafikudvalget har i brev af 2. januar 2008 stillet mig følgende spørgsmål 126 (TRU alm. del), som jeg hermed skal besvare.

Spørgsmål nr. 126:

"Ministeren bedes redegøre for de præmisser, højesteret lægger til grund for sin afgørelse i UfR1999.353H, særligt i forhold til de "lighedssynspunkter", der anvendes som begrundelse for også at yde erstatning for støj fra en nyanlagt motorvej til grundejere, der ligger inden for hørevidde af den nye vej, men som ikke har måttet afgive jord til vejanlægget og derfor ikke kan støtte kravet på grundlovens § 73, samt overveje om dette lighedssynspunkt også kan anvendes på andre områder i forbindelse med den almindelige samfundsudvikling."

Svar:

Jeg skal indledningsvis gøre opmærksom på, at jeg ikke kan tale på Højesterets vegne, men alene fremføre min vurdering af, hvilke præmisser, der er tale om.

Dansk rets regler om, i hvilket omfang gener fra en naboejendom må tåles, uden at der skal ydes erstatning, kommer i det væsentligste fra retspraksis.

Retspraksis sammenfattes sædvanligvis således, at der kun ydes erstatning hvis generne fra naboejendommen overstiger, hvad der med rimelighed må påregnes som led i den almindelige samfundsudvikling. Ved bedømmelsen heraf lægges der vægt på karakteren af både den berørte ejendom og det område, hvori ejendommen er beliggende.

Højesterets dom i sagen UfR 1999.353 angik en ejendom, som var berørt af støjgener fra en nyanlagt motorvej. Der var ikke foretaget ekspropriation fra ejendommen, og sagen blev afgjort på grundlag af almindelige naboretlige regler. Højesteret fandt, at generne fra motorvejsanlægget oversteg grænsen for, hvad ejerne skulle tåle uden erstatning. De fandtes derfor berettiget til erstatning. Højesteret fastslog i dommen, at der kun skulle ydes erstatning for den del af generne, som oversteg den naboretlige tålegrænse.

Samtidig med dommen i ovennævnte sag afsagde Højesteret dom i en anden sag - UfR 1999.360 - der ligeledes angik en ejendom, som var generet af støj fra en nyanlagt motorvej. I denne sag var der, i modsætning til i sagen UfR 1999.353, foretaget ekspropriation fra ejendommen.

I præmisserne til de to domme anførte Højesteret bl.a. følgende:

Side 2/2

"Efter hidtidig praksis er det ved afgørelsen af spørgsmålet om erstatning for ulemper i form af støj og lignende fra nye større vejanlæg tillagt betydning, om der er foretaget ekspropriation eller ej fra den støjramte ejendom. Støjgener fra et vejanlæg er imidlertid typisk ikke afhængige af, om ejendommen har afgivet areal til anlægget. Lighedssynspunkter taler derfor for, at erstatning for sådanne ulemper ydes efter samme kriterier, uanset om der er foretaget ekspropriation.

Såfremt ulemperne overstiger, hvad der med rimelighed må påregnes som led i den almindelige samfundsudvikling på trafikområdet, bør der ydes erstatning. Ved bedømmelsen af om denne grænse er overskredet, må der foretages en konkret vurdering på grundlag af bl.a. støjniveauet, bygningernes afstand til vejanlægget, trafikintensiteten, områdets karakter samt ejendommens beliggenhed og karakter. I det omfang, ulemperne overstiger denne grænse, skal der ydes erstatning for tabet herved."

Også ejerne af den ejendom, som dommen i UfR 1999.360 vedrørte, blev tilkendt erstatning for den del af støjgenerne, som oversteg den naboretlige tålegrænse.

Princippet om, at gener på en naboejendom i erstatningsretlig henseende behandles ens, uanset om der er foretaget ekspropriation fra ejendommen eller ikke til det anlæg, hvorfra generne hidrører, er ikke fraveget i senere retspraksis og må således anses som udtryk for gældende ret.

Med venlig hilsen

Carina Christensen